13/04/2023

Μυστικός Δείπνος: Ο Χριστός παραδίδει στους μαθητές τα στοιχεία της πνευματικής τροφής

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η Μεγάλη Πέμπτη με τον Μυστικό Δείπνο είναι η σύνοψη των δύο επόμενων ημερών, γιατί σε αυτή γίνεται προκαταβολικά και μυστηριακά η Σταύρωση και η Ταφή του Χριστού, τα οποία επαναλαμβάνονται κάθε φορά που γίνεται Θεία Λειτουργία, όπου αναβιώνει το μυστήριο του Μυστικού Δείπνου.

Πράγματι **ο Μυστικός δείπνος** είναι ένας δείπνος μυστικός και γιατί έγινε αθόρυβα χωρίς επισημότητες και τυμπανοκρουσίες μεταξύ των μαθητών, οι οποίοι ήταν αρκετοί να εκπροσωπήσουν όλους τους ανθρώπους και να δημιουργηθεί για πρώτη φορά η χριστιανική κοινότητα, που θα εξελιχθεί στην εκκλησία του Θεού. Είναι όμως και μυστικός , διότι παραδόθηκε το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας, το οποίο αποτελεί το πιο σημαντικό γεγονός σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας. Ας τα πάρουμε με την σειρά.

Ο Χριστός γνωρίζοντας ότι βρίσκεται στο τέλος της αποστολής του **«επείγεται προς το Πάθος»** όχι φυσικά από μαζοχισμό αλλά από άπειρη αγάπη για τον άνθρωπο και επί πλέον γιατί με το Πάθος θα εξασφαλίσει την σωτηρία του ανθρώπου ολοκληρώνοντας το σχέδιο της Θείας Πρόνοιας. Παραγγέλλει λοιπόν στους μαθητές να βρουν ένα μέρος για να γιορτάσουν το Πάσχα. Η επιλογή του χρόνου δεν είναι τυχαία, γιατί το Πάσχα των Εβραίων θα το διαδεχθεί το Πάσχα των Χριστιανών. Ήδη είχε προνοήσει ο Χριστός από ποιον άνθρωπο θα ζητούσαν κατάλυμα, σε ποιο ανώγειο θα πήγαιναν, γιατί όταν πήγαν, το βρήκαν έτοιμο και στρωμένο. Κι όταν ήρθε η ώρα ο Χριστός «ανέπεσε», κάθισε για φαγητό, το ίδιο έκαναν και οι Απόστολοι. Και πριν προχωρήσει για φαγητό ευλόγησε και μετέβαλε τον άρτο και τον οίνο σε σώμα και αίμα Του και το έδωσε στους μαθητές.

Άρτος και οίνος: Τα στοιχεία της πνευματικής τροφής

Ο άρτος, που «στηρίζει καρδίαν ανθρώπου», και **ο οίνος,** που «ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου», είναι οι δυο βασικά στοιχεία της υλικής διατροφής του ανθρώπου. Αυτά επέλεξε ο Χριστός, για να τα μετατρέψει σε βασικά στοιχεία της **πνευματικής τροφής** του ανθρώπου, θέλοντας να τονίσει και την υλική και την πνευματική φύση του ανθρώπου. Βέβαια τον άρτο τον ευλόγησε και έθρεψε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με τα γυναικόπαιδά του, όπως ευλόγησε και τον άρτο, όταν μετά από την πορεία προς Εμμαούς ο Λουκάς και ο Κλεόπας με τον άγνωστο ακόμη συνοδοιπόρο (τον Χριστό) κατέλυσαν σε ένα σπίτι, για να περάσουν την βραδιά. Εδώ όμως ο άρτος γίνεται ο Άρτος της ζωής, δηλαδή ο Χριστός, τον οποίο θα τρώνε οι Χριστιανοί και δεν θα πεθαίνουν «ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.(Ιωανν. Στ΄, 51, 56). κι έτσι θα επιβεβαιωθεί για μια ακόμη φορά ο λόγος του Χριστού «Οὐ κἐπ’ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ .Δ, 4).

Τον οίνος πάλι, το γέννημα της αμπέλου, για την οποία πολλές αναφορές έκανε ο Χριστός στη διδασκαλία του, όταν έλεγε: «ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα.

ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. 6 ἐὰν μή τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται « (Ιωαννν.ΙΕ΄5). Ήδη από τον θεό της αμπέλου, τον Διόνυσο, τον συναντάμε στην ελληνική γραμματεία. Και εκεί βέβαια η κατανάλωση του θείου οίνου, έφερνε τον «ενθουσιασμό», δηλαδή την ξεδιάντροπη συμπεριφορά των ανθρώπων, εδώ όμως η πόση του οίνου, που μεταβλήθηκε σε Αίμα Χριστού, φέρνει τον άνθρωπο και πάλι σε ενθουσιασμό, αλλά αυτός ο ενθουσιασμός τον κάνει λογικό και συνετό.

Το παράδειγμα του Χριστού που διδάσκει την ταπείνωση

Μια άλλη πολλή σημαντική ενέργεια , στην οποία προέβη ο Χριστός είναι το νίψιμο των ποδιών των Μαθητών. Το νίψιμο των χεριών ήταν μια εβραϊκή συνήθεια για λόγους καθαριότητας και όχι μόνο, ακόμη από τον Μωυσή, η οποία πέρασε και στην χριστιανική παράδοση, γι’ αυτό και έξω από τους ναούς υπήρχαν κρήνες, βρύσες, όπου έγραφαν: «νίψον ανομήματα μη μόνον όψιν» που διάζονταν με το ίδιο νόημα και ανάποδα. Ο Χριστός δεν ένιψε τα χέρια αλλά τα πόδια των Μαθητών, πράξη που σημαίνει σεβασμό στην εικόνα του Θεού, την οποία ο ίδιος έπλασε, αλλά και άκρα ταπείνωση. Η πρώτη μεγάλη ταπείνωση είναι η «κένωση», δηλαδή η ενανθρώπιση του Χριστού, η οποία ολοκληρώνεται με την πράξη αυτή της άκρας ταπείνωσης αλλά και με την παράλληλη διδασκαλία «ὃς ἐὰνθέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος, καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν (Μαρκ. Ι, 44-45).

Το παράδειγμα αυτό του Χριστού διδάσκει την ταπείνωση, η οποία είναι το αντίδοτο του εγωισμού, από τον οποίο υπέφερα τα πάνδεινα ο άνθρωπος. Το δηλητήριο του εγωισμού, που έριξε ο Διάβολος στους Πρωτοπλάστους, δηλητηρίασε και επηρέασε όλη την κτίση και φυσικά και τον άνθρωπο. Μοιάζει με τον τελευταίο κορονοϊό, που ξαπλώθηκε σε όλον τον κόσμο και προσβλήθηκαν όλοι οι άνθρωποι. Το εμβόλιο για τον κορονοϊό του εγωισμού δεν χρειάζονται να γίνουν έρευνες, είναι γνωστό, είναι η Θεία Κοινωνία, το φάρμακο του θανάτου και η απόκτηση της αθανασίας. Για κάτι τέτοιο όμως χρειάζεται να πιστέψεις, χωρίς πίστη για πνευματική αρρώστια και πνευματικό φάρμακο δεν γίνεται. Ο Χριστός ζητούσε από τους αναξιοπαθούντες να πιστέψουν ότι μπορεί να τους κάνει καλά, ύστερα συγχωρούσε τις αμαρτίες και τελικά τους θεράπευε.

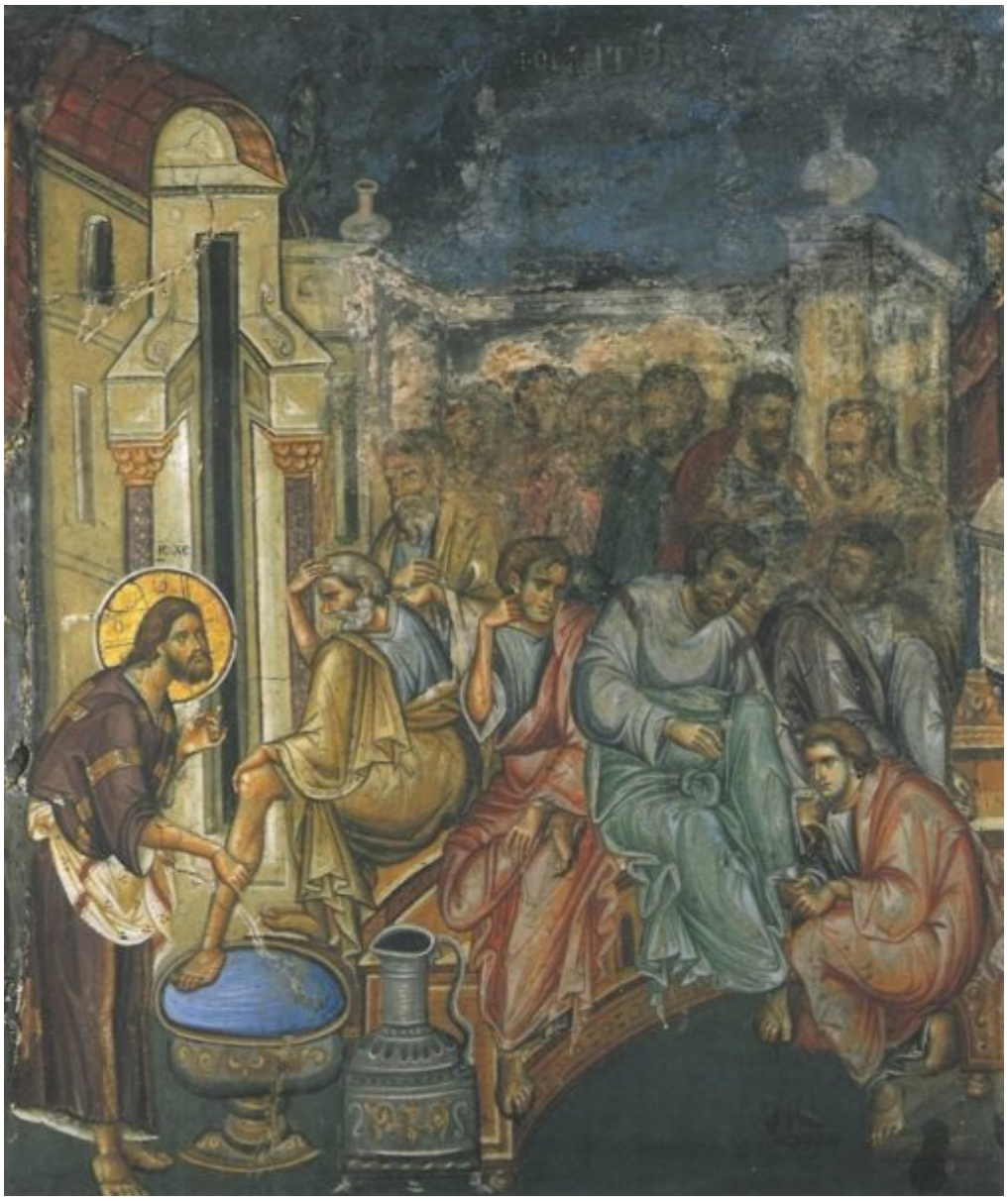

Η παραφωνία του Ιούδα

Ο Ιούδας ο μαθητής του Χριστού αποτελούσε μια παραφωνία μέσα στον κύκλο των μαθητών. Κι’ αυτό γιατί «ουκ ηβουλήθη συνιέναι», δεν έδωσε την καρδιά του στον διδάσκαλό του αλλά σε κάτι υλικό και φτηνό, τα χρήματα. Τον κυρίεψε ο δαίμονας της φιλαργυρίας και έγινε φιλάργυρος. Την ώρα του Μυστικού Δείπνου, την ώρα που ο Χριστός έδινε το φάρμακο της αθανασίας, ο Ιούδας θέλησε να γαντζωθεί από τα χρήματα. Δελεάστηκε από τον Πονηρό με τα χρήματα και έπαιξε το καταστρεπτικό του παιχνίδι. Δεν είχε ούτε ιερό, ούτε όσιο «ο Δυσσεβής». Ούτε την τελευταία προειδοποίηση του Χριστού, ότι κάποιος από εσάς θα με παραδώσει, ούτε και τότε την έλαβε υπόψη του, αλλά έτρεξε στους ανόμους κριτές οικειοθελώς να τον παραδώσει. Οι άνομοι κριτές, οι Γραμματείς και Φαρισαίοι, είχαν βγάλει την αξιοκατάκριτη απόφαση ότι έπρεπε να εξοντώσουν αυτόν που

τους ενοχλεί στην εξαπάτηση του λαού.

Πηγή: **pemptousia.gr**